vististi asjaolu, et linnakindlustuste eelkraav, mis allpool oli veega täidetud, oli siin kuiv.

Rünnaku alustamine üheaegselt kahest kohast võis olla otstarbekohane ainult küllaldase suurtükkide arvu ja laskemoona tagavara käsutada olemisel. Tule avamisel patareide poolt osutus aga neisse paigutatud suurtükkide arv võrdlemisi väikeseks (kahjuks puuduvad täpsed arvud). Pealegi olid suurimad neist ainult 6-naelalised. Ka tundus piirajail olevat puudus püssirohust. Nähtavasti olid suuremakaliibrilised suurtükid saadetud Riia alla, kuna Tartu vallutamiseks ei peetud, arvestades selle nõrkust, raskemaid kahureid tarvilikuks. Patareide hõre tuli ei suutnud aga tekitada linna kindlustustele ja ehitustele nimetamisväärset kahju, olgugi et seda juhtisid mõned eriteadlased-välismaalased.

12. augustil läks osa venelasi vahepeal ehitatud ujuva silla kaudu üle Emajõe ning püstitas kolmanda laagri Raadi mõisa juurde, kuhu asus umbes 1500—2000 meest. Laagri kaitseks ehitati patarei Tallinna ja Narva maantee tõusu kohta mäkke ning relvastati see mõne kahuriga. Alles nüüd oli Tartu piiratud igast küljest, kuid sellegipärast ei katkenud täiesti suhtlemine välismaailmaga.

Piiratute olukorda raskendas ka Kastre langemine 12. või 13. augustil. Venelaste rünnak sellele hästi kaitstud paigale osutus edukaks ainult selle tõttu, et garnisoni sõdurid jooksid peaaegu vastupanuta laiali, jättes maha ohvitserid, kel ei jäänud muud üle, kui järgneda oma alluvate eeskujule. Peaaegu kõigil meestel õnnestus pääseda Tartu või Põhja-Eestisse rootsi vägede juurde. Kastre vallutamisega avanes venelastel veetee Pihkvani, mida nad hakkasid kasutama moona ja raskete piiramissuurtükkide kohale toimetamiseks.

23. augustil saabus Pihkva vojevoodile vürst Trubetskoilt nõudmine saata veeteed mööda Tartu alla kaks müüsrit ühes 50 tühja granaadiga ning mitmesuguseid aineid süütemassi valmistamiseks granaatide täiteks. Nende tagasihoidlikkude soovide rahuldamine osutus aga võimatuks. Pihkvas leidus üks suur ja kaks väikest müüsrit, kuid tühje granaate oli ainult 6 ja needki suure müüsri jaoks. Ka ei olnud saada terves linnas, ei riigiladudes ega ühelgi kaupmehel, tilkagi nii haruldasi aineid kui tärpentin ja linaõli, mida vajati süütemassi valmistamiseks. Nii võidi saata lodjaga teele ainult suur müüser viie granaadiga ja osa aineid süütemassi jaoks. Selle varustuse kohaletoimetamiseks laagrist Pihkvasse komandeeritud saksa kapten oli vaadanud üle ka arsenaalis säilivad rasked müüripurustamise kahurid, ning arvestanud, et ühe ainsa tõstmiseks vajatakse 500 meest ja 150 sülda köit. Pealegi ei leidunud seal ühtegi lotja, mis oleks olnud võimeline seda kandma.